

Arrest

nr. 277 768 van 22 september 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 3 november 2015 toe op het Schengengrondgebied met een Spaans visum type C.

1.2. Verzoekster doorliep een procedure inzake internationale bescherming in Frankrijk en legde op 7 januari 2020 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar Belgische partner.

1.3. Na negatief advies van het Parket wegens schijnsamenwoning weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen op 11 mei 2020 de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning. Tegen deze weigering werd geen beroep ingesteld bij de Familierechtbank.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 juli 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 24 juni 2022 wonnen verzoekster en haar Belgische partner bij de diensten van de stad Antwerpen informatie in over hun voorgenomen huwelijk.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 september 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 13.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: O.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene kwam op 03.11.2015 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Spaanse diplomatieke vertegenwoordiging in Peking (China). Een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Frankrijk op 16.07.2018, samen met haar ouders en broer, werd op 26.04.2018 definitief verworpen.

Op 07.01.2020 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, I.(...) M.(...) A.(...). Op 11.05.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Dit advies was, na grondig onderzoek, onder meer gebaseerd op de snelle gang van zaken, tal van onwetendheden over elkaar, een vaag ontmoetingsverhaal, het feit dat betrokkenen geen gemeenschappelijke taal spreken, het feit dat zij onvoldoende bewijzen konden voorleggen van de duurzaamheid van hun relatie. Betrokkenen diende geen beroep in tegen deze weigering.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene toont hoedanook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Dhr. A.(...) en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr A.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Mongolië. Zowel betrokkene als Dhr. A.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin

precair was. Mevr. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Dhr. A.(...) kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2020 dat op 16.09.2020 per aangetekend schrijven naar haar betekend werd verzonden voor betekening. Betrokkene werd daarbij door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2020 dat op 16.09.2020 per aangetekend schrijven naar haar betekend werd verzonden voor betekening. Betrokkene werd daarbij door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart niet naar Mongolië te willen terugkeren omdat zij er niemand heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Mongolië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar naarn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2020 dat op 16.09.2020 per aangetekend schrijven naar haar betekend werd verzonden voor betekening. Betrokkene werd daarbij door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden. (...)"

1.7. Op 13 september 2022 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan ook diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 13.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : O.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Mongolië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.09.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene kwam op 03.11.2015 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Spaanse diplomatieke vertegenwoordiging in Peking (China). Een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Frankrijk op 16.07.2018, samen met haar ouders en broer, werd op 26.04.2018 definitief verworpen.

Op 07.01.2020 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, I.(...) M.(...) A.(...). Op 11.05.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Dit advies was, na grondig onderzoek, onder meer gebaseerd op de snelle gang van zaken, tal van onwetendheden over elkaar, een vaag ontmoetingsverhaal, het feit dat betrokkenen geen gemeenschappelijke taal spreken, het feit dat zij onvoldoende bewijzen konden voorleggen van de duurzaamheid van hun relatie. Betrokkenen diende geen beroep in tegen deze weigering.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene toont hoedanook niet aan dat

zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Dhr. A.(...) en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. A.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Mongolië. Zowel betrokkene als Dhr. A.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Dhr. A.(...) kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2020 dat op 16.09.2020 per aangetekend schrijven naar haar werd verzonden voor betekening. Betrokkene werd daarbij door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbodrekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“In casu is verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering.

Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan..”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 13 september 2022 werd gearresteerd en overgebracht naar het gesloten centrum te Holsbeek met het oog op haar terugleiding naar de grens, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Gezien echter de tenuitvoerlegging imminent is omdat verzoekster is vastgehouden, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

3.2.4. Er dient wel een onderscheid te worden gemaakt inzake de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid, naargelang verzoekster met haar vordering de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, dan wel het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, viseert.

3.2.5. De Raad merkt immers op dat door verzoekster geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de huidige vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Daargelaten de vaststelling dat een inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is, brengt verzoekster ook geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat zij blijkens haar uiteenzetting koppelt aan een terugkeer naar haar land van herkomst, zich zou voltrekken.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel voorziet waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de minister of zijn gemachtigde, waardoor een vordering tot schorsing van de tweede bestreden beslissing niet het enige rechtsmiddel is dat verzoekster kan aanwenden om passend rechtsherstel te bekomen.

3.2.6. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13sexies), kan onderhavige vordering onmogelijk aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing.

Bijgevolg dient te vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, voor zover zij gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, althans wat de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) betreft.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, de (materiële) motiveringsplicht en de hoorplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt hierbij in haar middel het volgende:

“Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met de persoonlijke situatie van betrokkene.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

"(...)"

Tegenpartij stelde in de beslissing dat de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven vormt, zo concludeert tegenpartij dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, omdat er geen sprake is van een gezinsleven.

Ondertussen heeft verzoekster, samen met haar partner, een huwelijksaangifte ingediend op 24.06.2022. Hieromtrent wordt niets meegedeeld in de beslissing waardoor er van uitgegaan moet worden dat het dossier dan ook niet naar behoren werd onderzocht en men geen rekening heeft gehouden met alle elementen en de actuele situatie.

Men gaat uit van een onderzoek (van de relatie) dat dateert van begin 2020. Ondertussen zijn we meer dan 2 jaar verder, wonen ze nog steeds samen en hebben ze nog steeds een duurzame relatie, dewelke uiteraard nog hechter geworden is. Hiervan wordt echter niets onderzocht, noch wordt hierover enig argument gevoerd.

Zo wordt verzoekster ook verweten een vaag ontmoetingsverhaal te hebben. Elke relatie kent een andere start. Het koppel heeft elkaar in België leren kennen. Zij stonden aan dezelfde bushalte en geraakten aan de praat.

Zij tekenden geen beroep aan tegen de tussengekomen beslissing gezien zij zich konden vinden in het feit dat zij (misschien) voorbarig een aanvraag tot wettelijke samenwoning indienden. Dit heeft niets te maken met hun geloof in hun relatie.

Bovendien wordt er gesteld dat zij geen gemeenschappelijke taal hebben. Dit mag echter geen struikelblok zijn in de tijd van de technologie. Zij spreken beiden Engels en voor het overige behelpen zij zich met vertaalapps. Dit heeft geen weerslag op de liefde van verzoekster en haar partner.

Indien het verzoekster enkel te doen was om een verblijfsrechtelijk voordeel, was het eenvoudiger om de relatie met de heer I.(...) te beëindigen en een nieuwe partner te zoeken. Verzoekster wenst haar leven echter te delen met de heer I.(...), ongeacht of dit een verblijfsvoordeel oplevert.

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Verzoekster werd aangetroffen in de woning van haar partner, alwaar zij duurzaam samenleven. Mocht men dit dossier onderzocht hebben en zich niet louter gefixeerd hebben op de eerdere weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning door de Stad Antwerpen, zou men tot de conclusie zijn gekomen dat verzoekster en de heer I.(...) wel degelijk en nog steeds een hechte relatie hebben. Zij dienden ondertussen ook een huwelijksaangifte in en wachten op beslissing terzake.

Hieruit volgt dat de beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Bovendien werd op 24.06.2022 een huwelijksaangifte gedaan. Hiermee toont verzoekster aan dat er wel degelijk sprake is van een duurzame relatie. Verzoekster en de heer I.(...) wensen hun relatie nog steeds verder te zetten.

Er is wel degelijk sprake van een gezinsleven. Verzoekster terugleiden naar haar land van herkomst, maakt dan ook een schending uit van artikel 8 EVRM.

Tegenpartij merkt verder op dat de heer I.(...) kan afreizen naar Mongolië waar het koppel hun relatie dan kan verderzetten.

Dat aldus ook hierom de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

In dit dossier is er eveneens sprake van een grove onzorgvuldigheid.

Tegenpartij stelde in de beslissing dat de weigering van voltrekking van huwelijk een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven vormt, zo concludeert gedaagde dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, omdat er geen sprake is van een gezinsleven.

Nochtans werd op 24.06.2022 een nieuwe huwelijksaangifte gedaan. Hiermee toont verzoekster aan dat er wel degelijk sprake is van een duurzame relatie. Verzoekster en de heer I.(...) wensen te huwen, gelet op hun duurzame relatie.

Tegenpartij gaat hiermee bovendien totaal voorbij aan het feit dat verzoekster werd aangetroffen in de woning van de heer I.(...), daar waar zij nog steeds samenwonen, hun relatie verder uitbouwen en wachten op de beslissing om te kunnen huwen. Dit gegeven wijst er wel degelijk op dat verzoekster samenleeft met de heer I.(...) en dat zij een duurzame relatie hebben.

Er is wel degelijk sprake van een gezinsleven. Verzoekster terugleiden naar haar land van herkomst, maakt dan ook een schending uit van artikel 8 EVRM.

Zoals reeds gesteld, mag een bevel om het grondgebied te verlaten niet lukraak worden genomen. Het betreft een ingrijpende maatregel die slechts in individuele gevallen mag worden genomen.

De beslissing is dan ook uiterst onzorgvuldig genomen.

Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en dit is absoluut onaanvaardbaar.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoekster werd gehoord op 13.09.2022. De werkelijke inhoud van dit verhoor kan bij het opstellen van dit verzoek niet worden geverifieerd. Er wordt thans voorbehoud gemaakt om ter zitting eventuele nuttige elementen hieromtrent toe te lichten na nazicht van het administratief dossier.

Verzoekster werd gehoord voorafgaand aan de beslissing. Verzoekster spreekt echter geen Nederlands. Zij kan zich dan ook onmogelijk behoorlijk uitdrukken in de Nederlandse taal en/of de vragen begrijpen. Dit werd het koppel verweten, doch zij losten dit op door in het Engels en via vertaalapps te communiceren. Dat dit een grove schending uitmaakt!

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoekster ernstig worden aangetast aangezien zij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RvV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat zij op een adequate manier haar standpunt kan duidelijk maken.

Verzoekster kon onmogelijk uiteenzetten waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het artikel beschermt zowel het privé – als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Verzoekster verblijft sinds 2017 in Europa. Zij verliet haar land van herkomst destijds samen met haar familie en ze dienden een verzoek tot internationale bescherming in in Frankrijk. Dit werd echter verworpen. Nadien reisde zij verder naar België om te studeren. Eens in België kwam zij haar partner tegen en begon hun relatie. Zij hebben ondertussen geruime tijd een relatie samen, desalniettemin wordt er aan de oprechtheid van hun relatie nog steeds getwijfeld. Verzoekster benadrukt dat zij en haar partner wel degelijk een oprechte en duurzame relatie hebben. Zij wensen samen hun toekomst op te bouwen. Men motiveert dat de heer I.(...) kan afreizen naar Mongolië en dat zij aldaar hun relatie kunnen verderzetten, doch men gaat hierbij totaal voorbij aan het feit dat de heer I.(...) niet zo maar kan vertrekken om zich elders te vestigen. Tevens zou hij zijn tewerkstelling moeten stopzetten.

Verweerder verliest uit het oog dat het gescheiden leven een serieuze impact heeft op de relatie van verzoekster en de heer I.(...).

Dat het wel degelijk een schending van art. 8 EVRM is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering schendt ontegensprekelijk artikel 8 EVRM! De beslissing dient dan ook te worden geschorst."

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt hierbij het volgende:

"Indien verzoekster terug naar haar land van herkomst dient te keren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoekster zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Zij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die haar daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

De mensenrechtelijke situatie in Mongolië is uiterst ernstig te noemen.

Er dient dus ernstig onderzoek te worden gedaan naar de mogelijkheid om terug te keren naar een land waar verzoekster zal terechtkomen in levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situaties.

De Raad van State heeft zich reeds uitgesproken over het onderzoek aangaande de situatie in het herkomstland (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen.

Tegenpartij heeft verzoekster onvoldoende gehoord over haar vrees tot schending van artikel 3 van het EVRM indien zij gedwongen zou dienen terug te keren naar haar land van herkomst.

Verzoekster begrijpt niet dat verwerende partij op een bijzondere lichtzinnige wijze omgaat met het administratief dossier. Men kan niet zomaar beslissingen nemen die een verwijdering van het grondgebied inhouden. Dergelijke beslissingen zijn verregaand en hebben een serieuze impact op iemands leven. Aldus dient men met omzichtigheid een beslissing te nemen en dient men daarenboven een gedegen

onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst vooraleer men de persoon terugstuurt.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoekster dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoekster naar Mongolië en het risico dat zij daarbij zal lopen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! De veiligheid van verzoekster moet worden gegarandeerd, in casu is dit niet gebeurd, integendeel zelfs! De bestreden beslissing schendt integraal artikel 3 EVRM en dient daarom te worden vernietigd.”

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, 11° van de vreemdelingenwet. Verzoekster zet hierbij het volgende uiteen:

“Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander “een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten”, gebaseerd op “objectieve en ernstige elementen”.

Verzoekster heeft een relatie met de heer I.(...). Zij wensen in het huwelijk te treden en samen hun toekomst op te bouwen. Zij deden een huwelijksaangifte op 24.06.2022. Verzoekster werd ook aangetroffen in de woning van de heer I.(...), eens te meer een bewijs van hun samenwonen en relatie. Verzoekster heeft er dan ook alle belang bij om de procedure af te wachten m.b.t. haar huwelijksaangifte en haar leven hier verder uit te bouwen met haar partner met wie ze al meerdere jaren gelukkig samenleeft. Er is absoluut geen enkele reden waarom verzoekster zou trachten onder te duiken. Verzoekster wenst niet onder te duiken noch te vertrekken. Zij wenst enkel en alleen haar toekomst verder te zetten met de heer I.(...).

Er werd met de huwelijksaangifte noch met het geheel van deze elementen geen rekening gehouden! Verzoekster vormt geen actueel gevaar voor de openbare orde en het tegendeel wordt door verwerende partij absoluut niet afdoende aangetoond!

Dienvolgens is voldaan aan de tweede en derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV.”

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een document dat zij bestempelt als “aangifte huwelijk 24.06.2022” (Verzoekschrift, bijlage 2).

3.3.2. De vier door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die

noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

3.3.7. In haar middel betwist verzoekster nergens de pertinente vaststelling dat *"betrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie"*, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was haar in toepassing van voormeld wetsartikel een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Deze overweging volstaat dus om het bevel om het grondgebied te verlaten afdoende te schragen.

3.3.8. Verzoekster is van oordeel dat beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar persoonlijke situatie. Zij vermeldt hierbij een 'huwelijksaangifte', die zij op 24 juni 2022 zou hebben ingediend en levert vervolgens kritiek op de overwegingen uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen van 11 mei 2020 waarbij de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning werd geweigerd. De Raad stipt aan dat deze overwegingen in de beslissing worden opgenomen ter illustratie van het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoekster. Verzoekster betwist dit in haar middel en poneert dat zij wel degelijk een duurzame relatie heeft met haar Belgische partner waardoor haar recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zich zou verzetten tegen haar verwijdering van het grondgebied.

3.3.9. Uit een lectuur van de eerste bestreden beslissing blijkt nochtans dat met verzoeksters 'relatie' wel degelijk rekening werd gehouden, maar dat werd vastgesteld dat er geen werkelijk gezinsleven was dat voldoende duurzaam werd geacht. In de beslissing wordt betreffende de relatie van verzoekster immers het volgende gesteld:

"Op 07.01.2020 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, I.(...) M.(...) A.(...). Op 11.05.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Dit advies was, na grondig onderzoek, onder meer gebaseerd op de snelle gang van zaken, tal van onwetendheden over elkaar, een vaag ontmoetingsverhaal, het feit dat betrokkenen geen gemeenschappelijke taal spreken, het feit dat zij onvoldoende bewijzen konden voorleggen van de duurzaamheid van hun relatie. Betrokkenen diende geen beroep in tegen deze weigering.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene toont hoedanook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Dhr. A.(...) en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr A.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Mongolië. Zowel betrokkene als Dhr. A.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Dhr. A.(...) kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft."

3.3.10. De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen gegevens bevat die het daadwerkelijke en duurzame karakter van haar relatie zouden bevestigen. Verzoekster brengt hiervan thans ook geen bijkomende bewijzen aan. Daarnaast wordt verzoeksters bewering dat zij op 24 juni 2022 te Antwerpen een huwelijksaangifte zou hebben gedaan niet ondersteund door het administratief dossier. De bewering van verzoekster spoort zelfs niet met het stuk dat zij thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2). Uit het stuk van 24 juni 2022, getiteld *"Informatie Huwelijk / Wettelijke samenwoning"*, blijkt enkel dat verzoekster en haar partner informatie hebben ingewonnen over een voorgenomen huwelijk, maar hieruit kan niet worden opgemaakt dat er een huwelijksaangifte zou hebben plaatsgevonden. In het stuk wordt immers vermeld dat er zowel in hoofde van de partner als in hoofde van verzoekster zelf nog een reeks documenten ontbraken of niet in orde waren. Dit stuk kan dus

onmogelijk als een 'huwelijksaangifte' worden beschouwd die ten onrechte door de verwerende partij zou zijn veronachtzaamd.

3.3.11. In zoverre verzoekster de overwegingen uit het negatief advies van het Parket van Antwerpen of de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen bekritiseert, dient te worden aangestipt dat deze beslissing niet werden aangevochten voor de familierechtbank en dat de Raad dienaangaande rechtsmacht ontbeert. Betrokkenen hebben berust. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door de weigering van de registratie van de verklaring wegens schijnwettelijke samenwoning die niet in rechte werd aangevochten, als een contra-indicatie te beschouwen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Verzoekster herhaalt in haar middel dat niet met het geheel van de elementen rekening zou zijn gehouden, maar zij verheldert niet welke (bijkomende) concrete elementen bij het nemen van de bestreden beslissing buiten beschouwing zouden zijn gelaten.

3.3.12. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat in beginsel tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 januari 2020, nr. 246.623).

In zoverre verzoekster de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, mist het middel feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster op 13 september 2022 bij haar arrestatie ingelicht werd over het opleggen van een eventuele verwijderingsmaatregel en vervolgens werd gehoord in de amigo van het hoofdkantoor van de politie van Antwerpen. Verzoekster betoogt in haar middel dat zij de inhoud van het verhoor niet kon verifiëren en stelt dat zij ter terechtzitting na inzage van het administratief dossier bijkomende elementen zou aanbrengen. Ter terechtzitting wordt evenwel geen bijkomende informatie verstrekt. Verzoekster geeft in haar middel ook te kennen dat zij geen Nederlands beheerst en dat zij met haar partner in het Engels communiceert waardoor zij niet in het Nederlands kon worden gehoord. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat het gehoor niet in het Nederlands, maar wel in de Engelse taal plaatsvond. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat verzoekster belemmerd zou zijn geweest om adequaat te antwoorden op de gestelde vragen. In weerwil van de beweringen in haar middel werd verzoekster wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om uiteen te zetten waarom zij desgevallend niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Op de vraag om welke reden zij niet terugkeerde naar haar herkomstland antwoordde verzoekster: *"I have no rison (sic)"*. Uit verzoeksters verklaringen kan niet worden opgemaakt dat er obstakels zouden bestaan die een terugkeer naar haar land van herkomst in de weg zouden staan.

3.3.13. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een (beschermenswaardig) privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Het privéleven betreft het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en*

anderen/België, § 123). Deze term neemt soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu op (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maken integraal deel uit van het begrip “*privéleven*” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt in haar middel dat zij sinds 2017 in Europa verblijft, maar brengt verder geen enkel begin van bewijs aan van verregaande sociale bindingen of engagementen in België die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in haren hoofde sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat haar gezinsleven betreft, wijst verzoekster op de relatie met haar Belgische partner. Volgens haar gaat het om een oprechte en duurzame relatie. Zij oppert dat haar partner zich niet zomaar elders kan vestigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen, maar geen verdere bewijzen aanbrengt die het duurzaam karakter van haar relatie zouden kunnen aantonen. Omwille van haar onregelmatige verblijfssituatie was verzoekster van bij aanvang op de hoogte van de precariteit van haar gezinsleven. Bovendien werd bij het onderzoek van de schijnsamenwoning vastgesteld dat verzoekster en haar partner vage verklaringen aflegden over hun ontmoeting, onwetend waren over talrijke aspecten van elkaars achtergrond, geen gemeenschappelijke taal spraken en evenmin verdere bewijzen aanbrachten die zouden wijzen op een duurzame relatie. Daarbij komt dat zij, zoals hierboven reeds aangehaald, geen beroep aantekenden tegen de weigering van registratie van hun verklaring van wettelijke samenwoning, waardoor deze beslissing en haar motieven tot op heden overeind blijven. Door in haar middel meermaals te benadrukken dat zij wél een duurzame relatie heeft, slaagt verzoekster er niet in de overwegingen uit de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door haar relatie met haar Belgische partner niet als een beschermenswaardig gezinsleven te kwalificeren. De verwijdering van verzoekster maakt bijgevolg geen schending uit van haar recht op gezinsleven.

3.3.14. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het komt wel aan de verzoekende partij toe om concrete indicaties aan te reiken dat de verwijderingsmaatregel een risico op schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou brengen.

Verzoekster stelt in haar middel dat zij bij terugkeer in een levensbedreigende en mensonterende situatie zal terechtkomen omdat zij geen familie of vrienden zou hebben in Mongolië. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster ter gelegenheid van haar verhoor op 13 september 2022 had aangegeven geen redenen te hebben die zich verzetten tegen een terugkeer. Bovendien verklaarde zij uitdrukkelijk wél familieleden te hebben in haar land van herkomst, maar geen familie te hebben in België. Het betoog van verzoekster in haar middel stemt dus niet overeen met haar eerdere verklaringen.

In haar middel noemt verzoekster de mensenrechtelijke situatie in Mongolië “*uiterst ernstig*”, maar zij brengt geen enkel begin van bewijs aan of objectieve landeninformatie die de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe zou brengen om een grondig onderzoek te doen naar de mensenrechtensituatie in verzoeksters land van herkomst. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op dit verdragsartikel (cf. RvS 17 februari 2009, nr. 4.024 (c)).

3.3.15. Tenslotte voert verzoekster de schending aan van artikel 1, 11° van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bevat de definitie van het ‘risico op onderduiken’: “*het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken*”. De Raad stelt vast dat dit wetsartikel geen rechtstreekse grondslag vormt voor de eerste bestreden beslissing en dat de schending ervan niet op dienstige wijze kan worden aangevoerd.

Het vastgestelde *“risico op onderduiken”* is *in casu* gekoppeld is aan de beslissing om verzoekster op grond van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Verzoekster betoogt dat zij er geen belang bij heeft om onder te duiken omdat zij de procedure betreffende haar huwelijksaangifte wil afwachten en haar leven hier verder uit te bouwen. Zij slaagt er evenwel niet in te ontkrachten dat zij valt onder het objectieve criterium uit artikel 1, § 2, 4° van de vreemdelingenwet: *“de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel; (...)”*. Verzoeker heeft immers geen gevolg gegeven aan de verwijderingsmaatregel die haar op 16 september 2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij belang heeft bij deze kritiek omdat het toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek geen invloed heeft op haar actuele precarie verblijfssituatie.

3.3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 1, 11° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing zou steunen op onjuiste gegevens of het gevolg is van onzorgvuldig onderzoek, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing behept zou zijn met een motiveringsgebrek. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de (materiële) motiveringsplicht aangetoond. Er blijkt geen schending van de hoorplicht.

De vier door verzoekster aangevoerde middelen zijn ongegrond, en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In haar verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Een terugkeer naar Mongolië heeft een enorme impact op haar leven omwille van de volgende redenen:

- *Zij zal belanden in een situatie van extreme armoede aangezien zij er op niets of niemand kan terugvallen;*
- *Zij loopt een ernstig risico op levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke behandelingen, zeker in het licht van het toenemend seksueel geweld tegen vrouwen;*
- *Zij loopt het risico te worden gedood;*
- *Zij dient haar partner en enige familie achter te laten bij repatriëring; De enige die voor haar kan zorgen en haar veiligheid en geborgenheid kan garanderen*
- *Het verwijderen van verzoekster tijdens het lopende onderzoek mbt hun huwelijk zal nefaste gevolgen hebben*

Dat het duidelijk is dat verzoekster een ernstig nadeel zal lijden bij een terugkeer naar haar land van herkomst.”

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen mtennt de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoekster stelt met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij in extreme armoede zal belanden, slachtoffer zal worden van een mensonterende behandeling omwille van het toenemend seksueel geweld tegen vrouwen, het risico zal lopen gedood te worden en haar enige familie achter te moeten laten. De Raad merkt op dat verzoekster zich beperkt tot loutere affirmaties die op geen enkele wijze met objectieve gegevens worden gestaafd. Verzoekster koppelt haar uiteenzetting betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM die in de middelen werden aangevoerd. Verzoekster heeft echter geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling aannemelijk gemaakt en niet aangetoond dat haar bindingen in België zouden

opwegen tegen haar onregelmatige verblijfssituatie. Verzoekster heeft geen onoverkomelijke hinderpalen aangetoond om het precare gezinsleven elders verder te zetten en het privéleven opnieuw op te bouwen, waardoor het aangevoerde nadeel niet als moeilijk te herstellen kan worden gekwalificeerd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

F. TAMBORIJN